

Časopis Gimnazije Novo mesto

Letnik:
2011/12

Številka 1

Naklada:
300 izvodov

Tisk:
Tiskarna Špes

Mentor:
Janez Gorenc

Lektorica:
Suzana Krvavica

Ravnateljica:
Natalija Petakovič

Glavna urednica:
Maša Florjanič

Stežičani:
Klemen Berus, Polona Brajkovec, Nika Bratkovič, Tilen Erjavec,
Anja Fabijan, Darja Gačnik, Barbara Gorišek, Manca Hervolj,
Katja Kelvišar, Mateja Kralj, Monika Leskovšek, Teja Pavlin, Peter
Rangus, Eva Rolih, Tjaša Umbreht, Ana Vovko

Oblikovanje:
Alja Zgonc, Maša Florjanič

Koraki

Kako se konča? Kako se začne? Kje sploh je začetek?

Nihče ne ve. Preteklost je že doživeta, sedanjost nam je domača, prihodnost pa ostaja zvesta neznanka. Iz preteklosti jemljemo, da lahko v sedanjosti kujemo pot, ki nas vodi v prihodnost. Ta pot je v naših rokah.

Mi smo tisti, ki jo tlakujemo. Mi smo tisti, ki jo zanemarjamo.

Kovati svojo usodo ni enostavno. Križpotja. Stranske ulice. Vzponi in spusti. Kako pa naj vemo, kaj izbrati?

Ni luči, ki bi nas čakala na koncu predora. Ni lastovice, ki bi nas usmerjala na pravo pot, Ni nobenega gumba za »restart«. Vse je na nas.

Vse je v nas.

Urni kazalci pa orjejo dalje. Listi koledarja se še vedno obračajo.

Kje pa smo mi?

Včasih se zdi, da je življenje kot neskončen tek po tekočem traku.

Včasih gre hitro, da se zdi, da bomo zdaj zdaj izgubili tla pod nogami.

Spet drugič se vleče, vleče in vleče. Tečeš, kolikor hočeš in zmoreš, pa ne prideš nikamor. Vse preprosto ... obstoji.

Kako torej uspešno preteči življenjski maraton?

Obujemo si nove superge Nike. Pustimo, da v nas vzplameni iskrica volje v kres. Najdemo cilj. Svoj cilj. Ne od družine. Ne od prijateljev.

In zagotovo ne od družbe.

Potem pa vztrajamo.

Najprej dosežemo 600 metrov. Potem en kilometer. Dva, tri, štiri ...

Vsak je nova zmaga.

Tega nam nihče ne more vzeti. To je naša pravica in naša dolžnost.

Zato ...

Naredi že tisti korak

Your whole journey lies ahead.

M. M. F.

Kazalo

Razmišljanja gimnazijcev

Nov dan, nov začetek, nova priložnost	5
Novi začetki	9
Začetek	12
Motivacijska bomba za gimnazijce	14
Fazaniranje oziroma kdo je glavni na gimnaziji	16

Zgodbe in pesmi

Dekle z rumenim pismom	22
Brez naslova	26
Pesmi	27

Zanimivosti

DOS	29
Nič o teoriji zarote	31
Odkrita zanimiva vrsta človečnjakov	33
Husly	37
Vilinke	42
»Ne pijem alkohola«	45
14. festival slovenskega filma	51
Stvari, ki smo se jih naučili iz filmov	53
Glasbene novičke	55
Horoskop	58
Sudoku	61

Nov dan, nov začetek, nova priložnost

Nekoč mi je neko dekle dejalo:

“Vsak dan znova nekje vzide sonce ...”

Sonce nakaže začetek novega dneva, nove priložnosti, da morda ta dan popravimo svoje napake, da ta dan uživamo s svojimi najbližjimi in z vsemi tistimi, ki nam nekaj pomenijo ... Pa vendar se mi zdi, da čas kar leti mimo in se pravzaprav ne zavedamo, da nam je z vsakim dnem, z vsakim sončnim vzhodom podarjena nova priložnost, ko bi se najraje zadril: Človek, zbudi se! ŽIVIŠ! Pa vendar dandanes življenje nima po-

mena, kot bi ga moralo imeti. Zjutraj si večina ljudi zamisli le to, kako bo preživela ta dan. Nikomur ne pade na pamet, da nekdo tega dneva nima več, da bi nekateri dali vse za ta dan, za teh 24 ur, ki bi jim mogoče lahko spremenile življenje.

Pa vendar tega dne ne bodo nikoli doživeli ...

Dandanes ne znamo ceniti, kar nam je bilo podarjeno. Ne znamo ceniti, da smo se rodili in s tem začeli nekaj neverjetnega, da smo danes in prav ta dan tukaj in delamo, kar nam je usoda zapisala. Nikoli ne pomislimo, da se s tem dnem lahko vse konča, da je morda to zadnji sončni vzhod našega življenja.

Tebe, ki zdaj to bereš, prosim, da se za trenutek potopiš v samega sebe. Kdaj si nazadnje občudoval/a lepote tega sveta, v katerem živiš? Kdaj si nazadnje nekoga objel/a in mu iskreno rekel/a: Rad/a te imam? Kdaj si nazadnje pokazal/a človeku, da ti ni vseeno zanj? Da ti ta oseba nekaj pomeni? Kdaj si nazadnje prisluhnil/a samemu/i sebi? Kdaj si nazadnje polepšal/a nekomu dan? Vsaj enkrat se zazri v svojo dušo ... Ti je res tako

vseeno za to, kar imaš? Ti res ni nič žal za prepir s prijateljem, za zmerljivke, ki si jih izrekel nekomu, ali celo za to, da morda svojega življenja ne živiš, kakor bi ga sam rad? Naj ti povem, še je čas, da popraviš svoje napake, da zaživiš znova, pa vendar ta čas 100-odstotno izkoristi, ker nekega dne ne bo več posijalo sonce. Nekega dne bo tvoje življenje zagrnila tema noči in takrat ne bo več poti nazaj.

Morda si misliš, da je tvoje življenje težko ... Pravim ti, da ne poznaš pekla ... Morda ga tudi jaz ne, so pa na svetu ljudje, ki živijo v tem peklu vsak dan, ki znajo ceniti svoje skromno in težko življenje ter si potihoma želijo, da bi bilo vse drugače, da bi imeli nekoga, ki bi jih objel, jim rekel, da ga ima rad, želijo se počutiti ljubljene. Pa se morda nikoli ne bodo ...

Ko hodiš po cesti, srečaš ob njej veliko ljudi, ki nimajo ničesar, katerih duše so prazne, oni pa se vsak dan zapijajo z alkoholnimi pijačami ali se zadevajo z vsemi mogočimi drogami in podobnimi škodljivimi stvarmi. Si se mogoče kdaj vprašal, koliko je ljudi tvoje starosti, ki

so si vzeli življenje ali pa si ga uničujejo z vsemi mogočimi vrstami samopoškodb?

Nekateri pravzaprav nimajo izbire, saj jim je usoda namenila težave in bolezni, ki te ljudi počasi ubijajo.

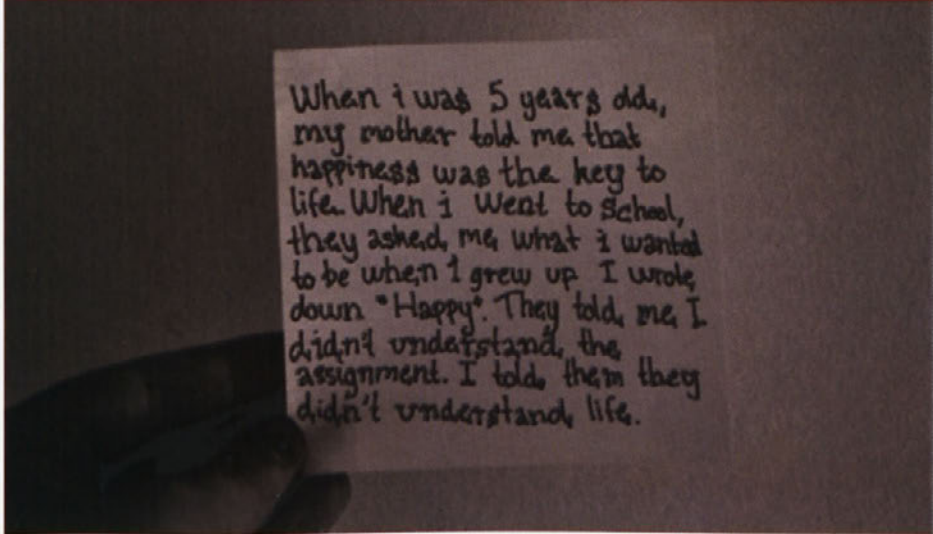
Ne zavedamo se, da je vsak človek neprecenljiv, da je le kapljica v morju. Pa vendar, če nekega človeka ne bi bilo, bi ta kapljica vedno manjkala v tisti veliki množici kapelj morja. Nihče ne more napovedati, kaj

se mu bo v življenju zgodilo, in nihče ne ve, kdaj se bo to življenje zanj končalo. Pa vendar živimo!

To je nekaj najdragocenejšega na svetu, saj nam je bila poudarjena možnost, da nekaj storimo v svojem življenju in se tako zapišemo v knjigo večnega življenja, v knjigo, kjer sonce nikoli ne ugasne, temveč vedno gori le za nas ... Še veliko težkih ali pa vsaj navidezno težkih ovir in dni nas čaka v življenju. Pa vendar ...

T. P.

ŽIVLJENJE JE LEPO, ČE GA ZNAŠ ŽIVETI!

When i was 5 years old,
my mother told me that
happiness was the key to
life. When i went to school,
they asked me what i wanted
to be when i grew up. I wrote
down "Happy". They told me I
didn't understand the
assignment. I told them they
didn't understand life.

Živimo le enkrat – a če opravimo dobro, je tudi to dovolj.

Joe E. Lewis

NOVI ZAČETKI

Tema Stezic, ki jih imate pravkar v roki in premišljujete, če bi zanje porabili čas, ki ga drugače uporabite za kakšno sila pomembno zadevo, vendar pa vas pobeg iz rutine vsakdanjosti omamno vabi, da jih preberete, so novi začetki. Ko sem izvedela za to temo, sem pomislila na razne začetke novega, ki so se mi prikradli v življenje. Naj pišem o uvedbi dopoldanskega pouka vse dni v delovnem tednu? To se mi ne zdi ravno začetek, bolj konec (meni tako zaželenega) popoldanskega pouka, ko pridejo v šolo vsi prespani, »zrihtani« in polni energije. Ko je stavek »Oprostite, profesorica, zamudil sem, ker sem zaspal« vedno aktualen. Ali pa naj ta prostor zapolnim za pisanje o »šoku«, ki ga morajo vsako leto doživljati generacije prvošolčkov, ko prilezejo iz osnovnih šol v gimnazije, in generacije četrtrajev, ko ugotovijo, da jih čaka matura in da je vsega lepega kmalu konec? Ne, to ne bi bilo pravično ne za ene ne za druge,

saj so jim ta dejstva že zdavnaj jasna, še najmanj pa bi bilo pravično za zgoraj neomenjene. Tako sem razmišljala, tuhtala, se v Totalčku posvetovala s kolegicami, razpravljala na vlaku, na koncu pa prišla do ugotovitve, da bi pisala o svojih novih začetkih. In sicer v zvezi z revijo, ki ste jo zdaj že začeli brati. Kajti prav ste ugotovili, za to revijo pišem prvič in zato je to zame začetek nečesa novega.

Novi začetki. Vsi so nekako v znamenju pričakovanja, strahu pred neuspehom, nejasnosti, v kaj se sploh podajamo. Tudi moj začetek pri Stezicah je bil tak. Še zadnjo minuto pred začetkom sestanka nisem vedela, ali bom šla ali pa me bo bolj zamikala ura pouka. Ja, ugotovili ste, katera odločitev je obveljala. Sestanek sem uspešno preživela, navdušila me je zagnanost udeležencev in že sem se zalotila pred kompom, ko poskušam skozi tipkovnico izraziti svoje misli v besede. Verjemite, in

enostavno. Pri tem pa sem vedno bolj premišljevala, zakaj sem se sploh podala v to norost.

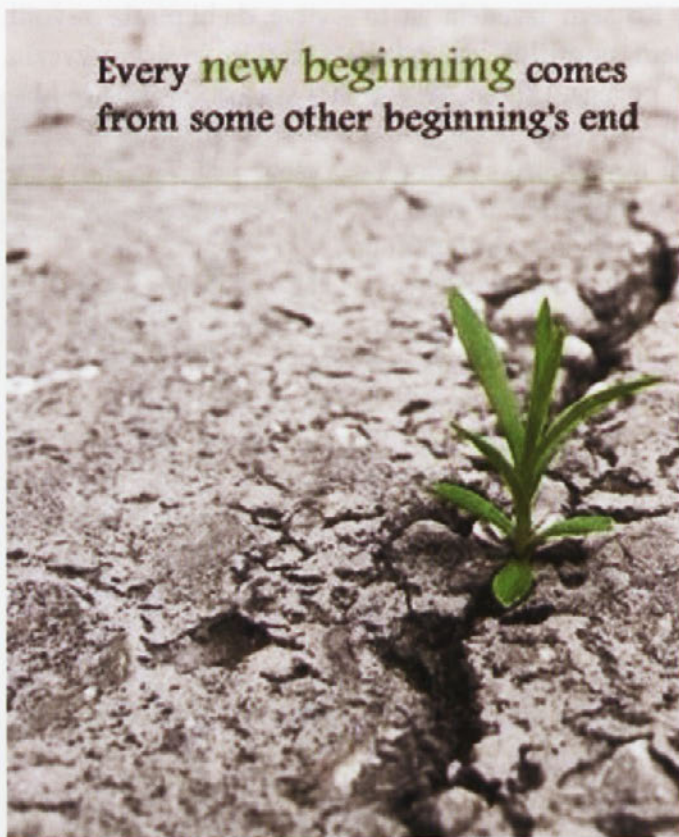
Eden glavnih razlogov je bila zagotovo želja, da nekaj naredim za družbo oz. za gimnazijce. Ko sem kot fazanka prišla v to šolo, me je med branjem Stezic vedno znova navduševalo kritično mišljenje gimnazijcev in njihovo zavzemanje za boljši

svet.

Vem, da sem po statusu dijakinja Gimnazije Novo mesto, vendar me moj vpisni list v to ni prepričal. Zato upam, da bo moje pisanje pri Stezicah korak v pravo smer.

Vsakodnevno se srečujem z nerganjem ljudi o današnji družbi, krizi vrednot itd. Tako govorjenje gre ponavadi skozi

**Every new beginning comes
from some other beginning's end**

eno uho noter, skozi drugo pa ven. Vem, da govorjenje ne bo ničesar spremenilo. Vem pa tudi, da je dandanes v naši družbi prisotno veliko individualizma, egoizma in še kakšnega -izma. Zato vas sprašujem: **KDAJ STE NAZADNJE KAJ DOBREGA NAREDILI ZA SVOJE ZNANCE ALI PA TUDI POPOLNE NEZNANCE?** Kdaj ste nazadnje v sredstvih javnega prevoza odstopili sedež starejši gospe? Kdaj ste nazadnje posodili zvezek sošolcu/ki, s katerim mogoče nista najboljša kolega, ne da bi pričakovali nekaj v zameno? Ali pa prepustili sedež v razredu sošolcu/ki brez kreganja? Se še spomnite, kdaj ste domov prišli razumevajoči do staršev, ki morajo hoditi v službo, hkrati pa še prenašati muhastega najstnika? Kdaj ste fantu/punci povedali nekaj lepega, namesto da ste to pričakovali od njega/nje? Zato apeliram na vas, dijake Gimnazije Novo mesto, da naredite nekaj dobrega za ljudi okoli sebe. Vem, da je to v današnjem času, ko nas življenje prisili, da se vsi brigamo zase, ko je tekmovalnost med nami vse večja, ko mladi ne dobimo

služb, ko so starejši jezni na nas, ker tako dolgo študiramo, ko je sistem v *****, ko vsi (starši, učitelji, prijatelji, prodajalci) od nas nekaj pričakujejo, težko. Vendar je možno. Tudi vas vpisni list (še) ni prepričal, da ste gimnazijci? Naredite korak v pravo smer. Če pa se že počutite gimnazijce, potem vse to že itak veste.

Pa novim začetkom veselo naproti! Ne grizejo.

Darja

ZAČETEK

Vse je začaran krog. Vsak začetek prinaša konec. In vsak konec prinaša nov začetek. Za vsako nočjo pride dan in za vsakim dnevom pade noč. Za vsakim prvim septembrom čez dooolgo časa pride 24. junij.

Včasih bi najraje vse skupaj za vedno obdržali, namesto da bi se prepustili nepredvidljivosti novega. Raje vztrajamo v znani nesreči, kot da bi se podali v neznano srečo. Vsak začetek pa prinaša nekaj novega. Nekaj vznemirljivega in nepozabnega. In ker ponavadi konec še prehitro pride, moramo čas vmes še kako dobro izkoristiti. In ker

je velikost spominske kartice našega spomina neskončna, nas ne sme biti strah, da bi z novimi izkušnjami in dejanji izbrisali kakšen drug spomin, ampak moramo življenje zajemati z veliko žlico. Velikokrat je od samega začetka odvisno, ali nam bo to uspelo. Če bomo torej že na začetku dobro sejali, bomo tudi na koncu dobro želi. Vmes pa se ne smemo pozabiti neizmerno zabavati tudi v obdelovanju in opazovanju rasti našega pridelka, pa naj bo to dobesedno ali pa le opazovanje količine znanja, ki se nabira v naših glavah.

Še nekaj namigov za nov začetek:

Spravite občutke na plan

Vsak začetek s sabo prinaša nova čustva in občutke. Vzemite jih resno in ne bojte se jih pokazati.

Prepoznajte želje

Vzemite si čas in si prisluhnite. Tako boste najbolje ugotovili, kako naprej.

Vzemite si čas

Z novim začetkom vedno pridejo tudi odprta vprašanja. Ne zahtevajte preveč od sebe, nekatere novosti potrebujejo čas. Privoščite si ga.

Poiščite podporo

Iskanje rešitev, organizacija, iskanje ravnovesja – vse to je lahko tudi zabavno. Toda včasih tudi težko. V takšnih trenutkih je dobro, če se lahko s kom pogovorite.

Bodite dobri s samim seboj

Tako čudovito je začeti z nečim novim, a hkrati to zahteva veliko energije. Pomembno je, da si vzamete čas za razvajanje.

“Whatever you do, or dream you can, begin it.
Boldness has genius and power and magic in it.”

~Goethe~

Hana

Motivacijska bomba za gimnazijce

Motivacija? Kaj je že to?

Kako sploh najdemo motivacijo? Za neumnosti že, toda za učenje in pospravljanje sobe pa že ne. Čeprav je pred leti mami obljubljala čokolade in bombone, me tudi to večinoma ni pripravilo do tega, da bi sobo pospravila takrat, ko je to želela ona.

Nihče nam je ne more dati. Mor-da tu pa tam srečam gimnazijca, ki ima tolikšno motivacijo za učenje in uspeh, da kar žari od njega. Lahko mi pove vse svoje skrivnosti, kako je to dosegel, toda jaz bom morala pot do tega prehoditi sama.

Za predmete, ki me ne zani-

majo, se mi je to vedno zdelo nemogoče.

Toda ko sem se enkrat zamislila nad pomenom učenja in pomenom same motivacije, sem začela razmišljati drugače. Če se bom pred testom ali spraševanjem dovolj učila, to pomeni, da bom pisala pozitivno in se mi tega ne bo treba učiti ponovno. To seveda pomeni, da bom imela več časa za druge aktivnosti, ki niso povezane s šolo. Žal mi je, da tega nisem odkrila že ob prihodu na gimnazijo, saj bi bil prvi letnik veliko lažji in zanimivejši.

Ste ta način že poskusili, ampak ni deloval? Nabijte se s pozitivno

energijo! Najljubša pesem takoj za tem, ko zjutraj prezgodaj vs-tanete, pomeni odličen začetek dneva! Še ves dan si boste v mislih prepevali odlično besedilo, zato boste dobre volje tudi pri najbolj dolgočasnem predmetu. Morda se sliši klišejsko, toda vredno je poskusiti!

Pomaga tudi, da takoj zjutraj, ko

se zbudite, ob sebi zagledate nekoga, ki ga imate radi.

Ne, nikakor nimam v mislih, da bi ta oseba vedno spala poleg vas (ampak zakaj pa ne?!). Dovolj je že fotografija s prijatelji, fantom ali punco. Ko boste fotografijo zagledali na steni poleg sebe, se boste veselili dneva, saj boste te osebe ponovno videli.

Dobra hrana je odlična rešitev za slab dan in pomanjkanje volje za učenje. Odlično kosilo ali pa samo košček čokolade po njem aktivira hormone sreče in vam povrne motivacijo za (zelo la-

hek) test matematike.

Rešitev je v manjših stvareh, ki življenje naredijo lepše. Nasmeh nekoga, ki ga imamo radi, in zabava, ki se je bomo udeležili naslednji vikend. Teste moramo pisati pozitivno, spraševanju se ne moremo izogniti. Odločitev, ali se temu ne želimo prilagoditi ali pa se bomo učenja lotili na način, ki nam bo ustrezal, je naša.

Srednja šola lahko pomeni pozitivno izkušnjo, če se sami potrudimo in iz nje poskušamo izvleči največ. Prijatelje, znanje, ki ga bomo lahko uporabljali še naprej v življenju, in predvsem izkušnje na različnih področjih.

"Remember, when you wake up this morning, it's a new day. Don't hold on to what happened yesterday."

Polona Brajkovec

Fazaniranje oziroma kdo je glavni na Gimnaziji Novo mesto

Fazaniranje je nazaj. No, v resnici ni nikoli izginilo iz gimnazijskega življenja, saj se je neuradno odvijalo vsako leto. Sedaj pa se je tudi uradno vrnilo nazaj. In ja, uradno pomeni, da smo imeli dovoljenje za fazaniranje od ravnateljice, za kar se ji tudi iskreno zahvaljujemo, saj smo doživeli veliko zanimivih prilog oziroma izjav. Fazaniranje je opravljal Peter Rangus in tudi vse igre si je izmislil on. Za

lažjo predstavo o fazaniranju in po kakšnem razporedu je potekalo, je v nadaljevanju zapisan razpored in program fazaniranja.

Nagovor predsednika

Z dnevom, ko ste stopili skozi ta vrata, ste postali fazani te večne ustanove. Da bi postali dijaki, pa je potrebno veliko več. Potrebna so znanja na več področjih, da bi

se kvalificirali kot dijaki. Danes tu sedite ponižno, da dokažete, da posedujete ta znanja.

Dokazovali pa jih boste skozi naslednje preizkušnje, ki so jih dijaki razvijali skozi stoletja.

Pa začnimo s preizkušnjami.

1. Vsako leto se odvijata vsaj dva El Classica. To je tekma med Barcelono in Real Madridom. Sedaj je naloga na vas, dekletih, da izberete dve, ki bosta to tekmo komentirali. Če tega ne storite, ju bom izbral jaz. Med

RAZPORED SPREJEMA FAZANOV V ŠOLSKO SKUPNOST 16. SEPTEMBRA 2011

1. ura: 1. D (prof. Suzana Krvavica, RU)
2. ura: 1. Š (prof. Nevenka Malnarič Brulc, ZGO)
3. ura: 1. C (prof. Jasmina Žagar, LUM)
4. ura: 1. K (prof. Neža Vilhelm, LAT)
5. ura: 1. B (prof. Barbara Bajc Šerovič, BIO)
6. ura: 1. E (prof. Barbara Strnad, INF)
7. ura: 1. A (prof. Jernej Ban, MAT)

komentiranjem morata uporabiti naslednje pojme: offside, out, prečka, indirect. Vsak ima na voljo 3 minute.

2. Ker smo dijaki te ustanove znani kot dobri ljubimci, se boste fantje preizkusili tudi v tej nalogi. Nič ne odvrne dekleta bolj kot to, da ji fant ne zna odpreti njenega nedrčka. Zatorej se bosta zdaj 2 fanta pomerila, kdo bo prej odpel 5 nedrčkov svojim sošolkam, modrčki pa bodo zdaj za vajo oblečeni preko oblek.

3. Naše dijakinje so že od ustanovitve te šole opravljale ta preizkus. To je preizkus, kjer bodo pokazale, če poznajo sestavine nekih slovenskih

tradicionalnih jedi. Da vidimo, fazanke, ali znate dovolj, da bi postale dijakinje.

- idrijski žlikrofi: moka, jajca, voda, krompir

- orehova potica: kvas, sladkor, moka, mleko, maslo, jajca, orehi

- matevž: fižol, krompir, ocvirki

- bograč: govedina, svinjina, paprika, paradižnik

- štruklji: skuta, jajca, vlečeno testo, kislá smetana

- belokranjska pogača: moka, voda, kvas, jajce

- ajdovi žganci: ajdova moka, ocvirki, olje

4. V starih časih si je fant priigrál žensko srce, ko je odpel podoknico. Prišel je pod njeno okno, pokleknil in odpel kot slavček. Danes se boste vi

poizkusili v petju serenad, ki smo jih izbrali mi.

1. Bilo je v maju
2. Belo obleko si že nosila
3. Samo ljubezen

Sledi še slavnostna zaprisega, po kateri boste postali dijaki te gimnazije. Prosim, ponavljajte za mano:

Danes, ko stopam v šolsko skupnost, obljubljam:

- ... da bom vedno spoštoval vse starejše dijake, profesorje in ostale uslužbence šole.
- ... da se bom starejšim dijakom vedno umikal v vrsti za malico in jim jo včasih tudi kupil, saj so bolj lačni kot jaz.
- ... da se bom po malici takoj

umaknil v razred, da ne bom delal gneče na hodnikih.

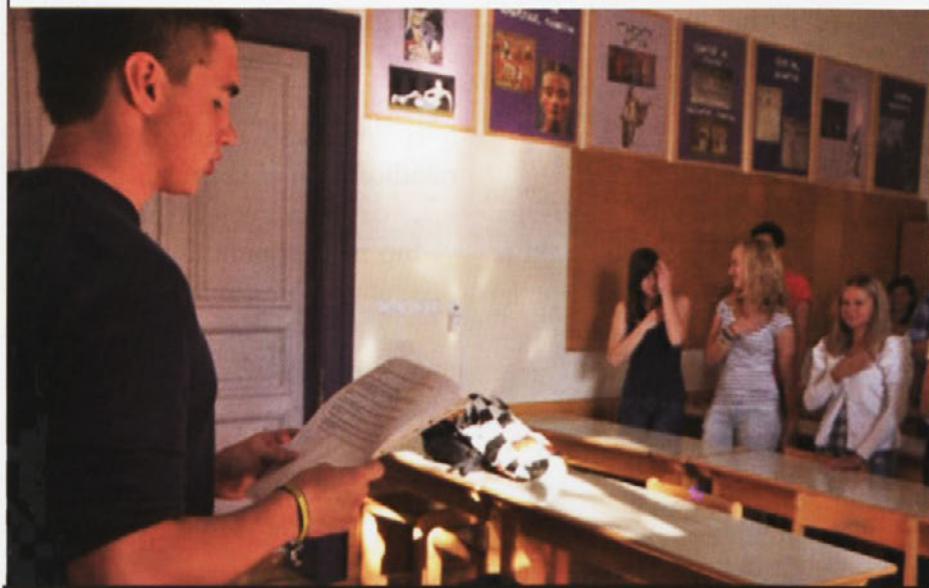
- ... da bom prepisoval zapiske starejšim dijakom, če bodo le-ti manjkali zaradi svojih neodložljivih obveznosti.
 - ... da bom svojega partnerja vedno najprej ponudil starejšim dijakom na preizkušnjo.
 - ... da bom imel partnerja le med počitnicami, saj se bom med letom vestno učil.
 - ... da ne bom pisal po toaletah, kot dokaz sploh ne bom stopil vanje in bom raje zdržal do doma.
 - ... da bom v primeru kršitve z veseljem zapel namesto šolskega radija
- Spet se je pokazalo, da dijakinje

ne spremljajo in ne poznajo nogometa in nogometnih pravil, saj nogometaši težko stojijo na prečki. Nekateri moški ne znajo odpeti nedrčka in nimajo posluha, še manj pa pojma o ljubzenskih pesmih, tako da je bila najpogosteje odpeta skladba na koncu kar Zdravljica in Ringa ringa raja. Pokazalo se je tudi, da dijaki ne moremo pričakovati ravno najboljše hrane izpod rok naših dijakinj 1. letnika, kajti sol

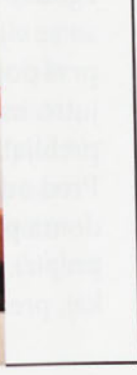
in sladkor ne gresta ravno najbolje skupaj, prav tako bograč ni sladica in idrijski žlikrofi niso krofi.

Seveda smo imeli tudi nekaj fazanov, ki so mislili, da so pametnejši od nas, a so se kar hitro prepričali, da ni tako. Samo za informacijo, učilnica 302 v dolžino meri kar 51450-centskih kovancev. Še več pa vam bodo povedale fotografije Nike Bratkovič.

Tilen Erjavec

Z dnevom, ko ste stopili skozi ta vrata, ste postali fazani te večne ustanove. Da bi postali dijaki, pa je potrebno veliko več. Veliko, veliko več.

Dekle z rumenim pismom

Kot vsaki najstnici se mi zdi svet poln zabave, pričakovanj in uživanja. Druženje s prijatelji, zapravljanje časa za računalnikom in ob televiziji, poslušanje glasbe in klepetanje s prijatelji. A najpomembneje, najpomembnejšo stvar sem pozabila ... fantje. Le katera petnajstletnica ne razmišlja o fantih? Če tako pomislite, bi bilo danes to vzeto že skoraj kot bolezen. Po novem je nesramnost bolezen, za to dobiš celo tablete. Da, smešno. Vendar moja zgodba ni o fantu niti o fantih. Moja zgodba pripoveduje o dekletu, dekletu s pismom.

Turoben ponedeljek. Bilo je zgodaj spomladi in na drevesih so se v jutranji rosi že svetili prvi popki. Megla je pozdravila jutro in žarki sonca so se prebijali skozi goste oblake. Pred odhodom v šolo so se doma pojavili prvi jutranji prepiri. Kako si oblečena, pojej kaj, preden greš v šolo, zbrši

šminko z obraza ... Nekako sem se navadila na to in vse skupaj preslišala, kot vedno, zato sem mirno odšla v avto in tam čakala na očeta, da me odpelje v šolo. Pot pelje po cesti, ki je utrta skozi gozd, in sončni žarki so božali moj zaspani obraz skozi šipo v avtu. V bližnjem lokalu zagledam nekaj delavcev, ki pijejo pivo in po vsej verjetnosti razpravljajo o politiki, za katero se ne zanimam, saj me odvrtaajo debeli golobučni moški na televiziji v finih oblekah, ki govorijo meni nerazumljiv jezik. Pred pošto stoji rdeč nabiralnik, tak kot v filmih, s črnim pokrovom in vsemi zadevami.

Ne vem, kaj me je prisililo, da sem se ozrla za nabiralnikom, vendar sem v tistem trenutku zagledala dekle, ki je nisem v našem mestu videla še nikoli. Na rami je nosila rdečo torbo, bila je v črni jakni, črnih hlačah in obute je imela bulerje. Njeni

lasje so bili ognjeno rdeče barve, obraza nisem videla, saj mi jutranja rosa na šipi tega ni dovolila. Čudno. V roki je držala rumeno kuverto, ki jo je vrgla v nabiralnik. Hm, le kaj počne to dekle v našem mestu, na naši pošti?

V šoli je dan minil skoraj brez posebnih dogodkov. Razen preteпов med sošolci, ki so v našem razredu že dnevni ritual. Ponavadi se sprejo zaradi sošolke. »Najlepšega« dekleta na šoli. Če fantje padajo na bele majice, pod katerimi so v črnem modrcu zatlačene nogavice in robčki, ter peroksidne lase in usta, v katerih je najmanj pet žvečilnih gumijev, ki jih prežvekujejo kot krave, potem naj se tepejo vsak dan in si iz glav izbijejo še tisto pamet, ki jo imajo. Sama ne čutim potrebe po prekomernem razkazovanju svojega telesa. To prepustim dekletom, ki pri tem neizmerno uživajo in si hkrati vsaki dve minuti obrišejo nos, saj so neprestano prehlajena.

Na poti domov se, kot vedno, ustavim v pekarni in si kupim

makovo štručko. Ob njej neizmerno uživam, še bolj uživam, ko si skušam iz rež med zobmi odstraniti makova zrna. Medtem me mimoidoči gledajo kot najbolj nenavadno bitje, ki hodi po pločniku in si v usta tlači prste. Ko hodim mimo pošte, neprestano mislim na dekle z ognjeno rdečimi lasmi.

Ko pridem do domačega stopnišča, se ustavim in globoko zajamem sapo, saj upam, da me odpihne veter nekam daleč, daleč stran. Po dveh minutah zadrževanja sape ugotovim, da mi ta zamisel ne bo uspela. Odprem vrata in se zastrmim v prevrnjeno rožo, ki leži čez hodnik. Kaj se je zgodilo? In zakaj so bila vrata odklenjena? Prva misel, ki je prešinila mojo glavo, je bila: nekdo je vlomil! V strahu vstopim v hišo in prižgem luč na hodniku. Torbo sem odložila na stol, ki je stal poleg omare. Pobrala sem rožo in vstopila v kuhinjo. KAJ?! »Kaj za vraga počneš v moji kuhinji?« sem rekla. Bila je ona. Bilo je dekle z ognjeno rdečimi lasmi.

Sedela je na stolu za mizo in jedla jabolko. Noge je imela na mizi in na nogah blatne bulerje. Nekaj časa me je gledala in še vedno jedla jabolko. »Kdo si in kaj za vruga počneš v moji kuhinji?!« ponovim. Njene svetlo modre oči se zastrmijo vame. Na njenih rokah opazim kri. Vstane in odloži ogrizek. Stopila sem korak nazaj. Začela je hoditi proti meni, vse hitreje in hitreje. Nenadoma se zavem, da tečem po stopnicah. Bežala sem pred njo. Za mano je tekla brez besed in njen izraz na obrazu je bil mrk in turoben, brez kakršnih koli sledi čustev. Kaj dela to dekle v moji hiši? Od kod me pozna? Zakaj naša

družina?

V spalnici opazim mlako krvi in v njej leži moja sestra. MOJA SESTRA?! Poleg nje opazim rumeno kuverto. Rumena kuverta? Njena je! Odprem kuverto, a v njej ni ničesar. V čem je stvar? Zaslišala sem korake, prihajali so hitro in glasno ... šli so po stopnicah. Stekla sem v svojo sobo in se zaklenila. Zavpila sem: »Kaj delaš tukaj? Zakaj jaz? Zakaj zdaj?« Dekle je butnilo v vrata. Butnila je z vso silo. Spraševala sem se, če je v hiši še kdo drug ali samo ona, jaz in moja sestra, ki je nekoč bila in zaradi nje ni več. Kričala sem, naj odide. Naj se pospravi

iz naše hiše. Bila sem jezna, razburjena, žalostna. Jokala sem.

Čez nekaj časa zaslišim glas. Bil je neznan. Bil je njen glas. Rekla je: »Slišiš? Ali slišiš, kako tvoja sestra umira? Ali slišiš?!« Njen glas je bil prazen. Prazen, tako kot njene oči! Bila sem tiho.

**»Slišiš? Ali slišiš,
kako tvoja sestra
umira? Ali slišiš?!«**

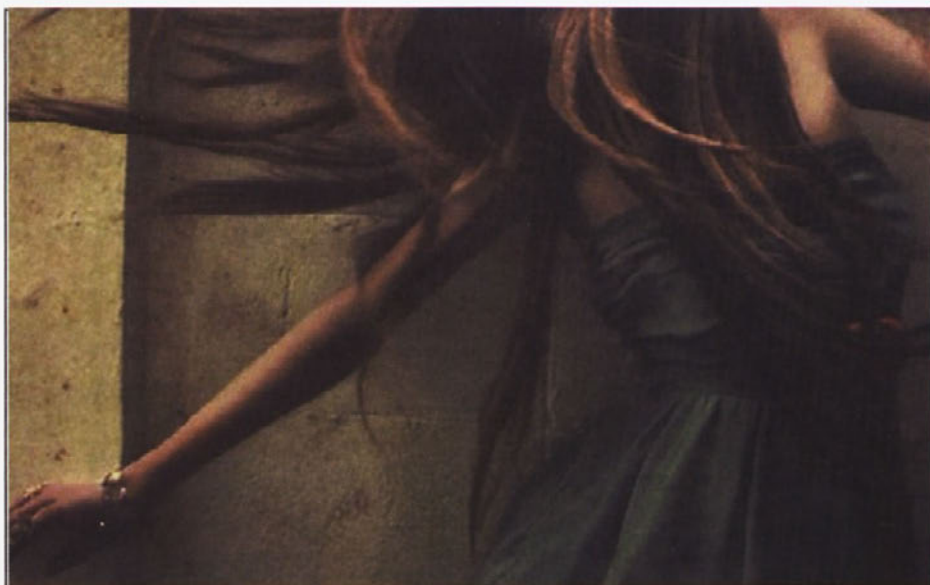
Najgrenkejša solza mi je stekla po licu. Bilo je, kot da bi me nekdo urezal po licu. Slišala sem, kako diha pred mojimi vrati. Bilo me je strah. Tišina. Je odšla? Kar naenkrat se z vso silo zaleti v vrata in jih podre. Padla je z njimi, na tla v mojo sobo. Počasi je vstala, obrisala nož ob svoje hlače in me pogledala. Stiskala sem se v kot in si tiho pela Elvisovo pesem: »Maybe I didn't treat you, quite as good as I should have. Maybe I didn't love you, quite as often as I could have. Little things I should have said and done, I just never took the time.« Naenkrat utihnem.

Obupam. Začutim, kako nož drsi skozi moje prsi proti srcu. Hladno, ostro. Spominja me na dežne kaplje, ki padajo po okenski šipi, tiho režejo kot ostro rezilo. Ob vratu začutim njeno sapo ... »Zakaj naša družina?« Ni odgovorila, le močno je zarinila nož v moje srce.

Zadnja stvar, ki sem jo občutila, je bilo hladno jeklo globoko v mojem srcu ter njena topla sapa na mojem vratu. Odšla sem brez odgovora. Brez vednosti, zakaj se je dekle spravilo na mojo družino!

M.

BREZ NASLOVA

Gledam se v ogledalo, a ne vidim ničesar. Vame zre le nema senca s praznimi očmi, ki že dolgo ne izražajo niti kančka življenja. Želim si, da bi lahko ponovno koga pogledala v oči in začutila toplino pogleda, vrednega tisoč besed. Toda vsi nemi obrazi okrog mene me spomnijo nate, ki si pred leti moje življenje obrnil na glavo.

Takrat je bil svet prijeten, poln barve in veselja. Skupaj sva odkrivala dobre plati življenja. Slabe plati pa so z vsakim novim dnevom vse bolj izginjale. Ker sva imela drug drugega. Z roko v roki sva osvajala en cilj za drugim. Skoraj bi uspela. Vsak na svojem področju. Toda ti si odšel prezgodaj. Nisi mi dal niti najmanjšega opozorila, da se to lahko zgodi. Prezgodaj si me zapustil. Tvoj odhod me je potisnil na samo dno.

Dno brezupnosti.

xoxowords

Pepelnost

Danes je petek.
Petek trinajsti.
Solz ni več in bolečina mineva.
Prazna sem.
Ničesar več ne čutim.
Spraskala sem kožo,
iztaknila modra nebesa,
odtrgala dele telesa.
Prazna sem.
Ničesar več ne čutim.
Ne bo me več bolelo.
Ničesar več ni.
V moji krvi ni ničesar več.
Praznina me razjeda do kosti,
otopelost raztaplja ostanke mojih oči.
Prazna sem.
Ničesar več ne čutim.

Najino leto

Ljubim te v jesenskem vetru
in snežnih stopinjah,
v pomladnih cvetovih
in poletnih valovih.
V mrzli zimski sapi
in pomladni razigranosti,
v slani kapljici poletnih noči
in deževnih urah jesenskih dni.
In pogrešam te,
nadvse,
dragi moj.
V poletju in zimi,
jeseni in pomladi.
Vsak trenutek.

Apokalipsa

Srce zajoče,
ko telo poka po šivih.
Ko ni prostora.
In modrina?
Ko se zdi, da je to prav zadnji izhod,
ki ga prazno telo in duša ponujata.
In ko vse odmre,
ko so vse zaklopke zamašene,
nastopi trenutek žlahtne tekočine.
Modre.
Kralj je premagan.
Zadnja kaplja umre.
Kot odrasel ptičji mladič odide v letu,
tako kaplje odidejo v svet.
In mladič pusti utrujeno mamo samo, izžeto.
In prav celo
prazno.

Moje Omejeno

Sanjariti
zbuditi se ob rožljanju dežja
in čutiti toploto mehke
a trdne kože ob sebi
kot dlaka najljubše igrace iz otroštva
ugotoviti da si srečen
in da sreča obstaja
biti varen v tistem vrtincu toplote
čutiti čustva varnosti in srečne sreče
Sanjariti

M.K.

Dijaška organizacija Slovenije – krovna organizacija vseh slovenskih dijakov

Po 31. členu zakona o gimnazijah imamo dijaki pravico do združevanja v dijaške skupnosti na šolah. Tudi na naši šoli že številna leta deluje Dijaška organizacija Gimnazije Novo mesto (DOG). Člani te organizacije ste tudi vi. Ker pa se zgolj na šolski ravni žal ne doseže ravno veliko, smo se dijaki že leta 1990 povezali v Zvezo dijakov Slovenije, ki se je z delnimi spremembami ohranila do danes pod imenom Dijaška organizacija Slovenije (DOS).

Tako se na nacionalni ravni Dijaška organizacija Slovenije zavzema za upoštevanje dijakovih pravic in izboljšanje položaja dijakov.

DOS deluje kot predstavništvo dijakov in njihovih interesov na nacionalni ravni. DOS sestavljajo:

- parlament DOS: sestavljen iz predstavnikov vseh srednjih šol ter gimnazij;
- predsednik DOS: letošnje šolsko leto je to dijak 4. letnika Biotehniške šole Maribor;
- predsedstvo DOS: podobno kot ministrska ekipa predsednika vlade si tudi oni med seboj razdelijo interesna področja, kjer aktivno delujejo, saj je nemogoče, da bi vsi pokrivali vsa področja (npr. sociala, regionalno delovanje, informiranje ...);
- varuh dijakovih pravic: to je oseba, ki se bori za izvrševanje pravic dijakov, zatorej če mislite, da so vam bile kršene pravice, se obrnite na varuh@dijska.org;
- vodja DOS: polnoletna oseba, ki skrbi, da delo poteka po načrtih in pravilih;
- svet DOS: nadzorni organ, ki ga sestavljajo izvoljeni dijaki.

Vsi naštetni organi stremijo k enemu cilju, k ohranitvi dostojanstva dijakov in dijakovih pravic, predvsem na področju sociale in šolanja. DOS se zavzema za ohranitev državne štipendije za mladoletne dijake, ki jo bodo po novem zakonu izgubili januarja prihodnje leto. DOS se zavzema za ponovno uvedbo 100-odstotne subvencije za dijaške malice, saj so nam jo vzeli. Zavzema se tudi za večjo aktivnost dijakov in je v ta namen izpeljal že mnoge projekte: predizbor za Rock Otočec, Dijaki gredo na volitve, Najdijak, Dijaška nacionalna konferenca in številne druge.

DOS je vedno odprt za vsa vaša vprašanja ter nasvete o delovanju, ki jih sprejemamo na dos@dijska.org. Kot dokaz podpore našim ciljem nas lahko podpreš na naši facebooku ali pa nas obiščeš na spletni strani www.dijaska.org.

Peter Rangus

NIČ O TEORIJI ZAROTE

Gneča. Vsi neučakano gledajo proti izhodu in neprestano pogledujejo na ure. S slušalkami v ušesih ne slišijo ljudi okoli sebe, z mislimi so čisto druge. Nenadoma se vsi množično zapodijo proti izhodu.

No, ne vsi. Nekaj nadebudnih mladenk in mladeničev lenobno vstane in prileze do izhoda. Še sreča, da pravočasno izstopijo, saj se vrata za njimi kmalu zaprejo. Podzemna železnica spelje neznano proti temi, v eno izmed sedmih nadstropij pod zemljo.

Skupina mladostnikov z zanimanjem opazuje svet okoli sebe. Toliko različnih ras, toliko različnih jezikov. Vendar se še vseeno sproščeno pogovarjajo, saj vedo, da njihovega jezika tukaj nihče ne razume. Ljudje so že zdavnaj odhiteli proti stopnicam, zato tudi sami stopijo do njih. Postopoma jim začne kožo greti nešteto svetlobnih žarkov. Svetloba postaja močnejša in močnejša, povzpnejo se po stopnicah, dokler ne pridejo na površje. Zopet zaslišijo znani vrvež ulice, zavohajo hotdodge, hamburgerje, smrad kanalizacije in ptičjih iztrebkov. Ja, prav so prišli. Razgledajo se okrog, vendar tega, kar so iskali, ne najdejo. Obrnejo se in vidijo pokopališče. Kar sredi mesta. Mogoče je to to. Vendar se jim nekako ne zdi prav. Nato pa zagledajo gradbinca, ki jih pozdravi z zamahom roke. Ko preberejo napis za njim, se nenadoma žalost, preteklost, razburjenje dotaknejo vsakega izmed njih.

10. septembra 2010 gradbinci še opravljajo svoja dela, žerjavi še kazijo nebo. Prostor, kjer sta nekoč stala »dvojčka«, je zravnán z zemljo. Ground Zero.

Nekoč se mi je zdel ves ta cirkus v zvezi s terorističnim napadom leta 2001 pretiran. Pač še eno poročilo po televiziji, ne vem, koliko mrtvih, slike zbeganih ljudi, ki žalujejo za umrlimi ... Nič novega. Ko pa sem stala tam, sem spoznala, kako globoka rana je to v srcih Američanov. V njihovih srcih arogance, ponosa, ameriških sanj, kapitalizma, namišljene demokracije, ozkogledosti, nezanimanja za zunanji svet. V dnevih, ki sem jih prebila v Ameriki, sem spoznala samo eno osebo, ki je vedela, kje leži Irak. Teroristi so napadli že velikokrat, vendar nikoli tako blizu. Ne mesto, ki ga zna večina Američanov pokazati na zemljevidu.

Naslednji dan – 11. 9. 2010 – smo čepeli v hotelski sobi, vsak zatopljen v svoje misli. Po televiziji smo spremljali spominsko slovesnost, na kateri so predstavniki bank, dobrodelnih in vladnih organizacij brali imena žrtev. Gasilcev, zaposlenih, tistih, ki so bili

ob napačnem času na napačnem mestu. V očeh ljudi sem lahko razbrala žalost, ponekod tudi jezo. Nenadoma pa sem postala jezna tudi sama. Zakaj berejo imena žrtev samo te katastrofe? Zakaj nikoli ne slišimo brati imena Afganistancev, Iračanov, Afričanov, vseh drugih, ki jih prav tako prizadenejo vojne? Zakaj niso njihova imena vlita v središču Manhattna? Zakaj tuji mediji temu posvečajo toliko pozornosti? Zakaj si je ves svet zapomnil ravno ta datum? Vam kaj pomeni datum 11. 3. 2011? Ali mogoče 16. 2. 2005? Veliko nesreč, veliko vojn, veliko sporazumov, inovacij ... Veliko se dogaja v svetu in iz medijev to hitro izvemo. Na nas pa je, koliko pozornosti bomo posvečali določenim informacijam. 11. 9. 2011. 10. obletnica napada na Manhattan. Po televiziji ponovno spremljam spominsko slovesnost. Tokrat ni ne duha ne sluha o gradbincih, žerjavih. Znova me spreleti sočutje, za čuda ne več jeza. Preklopim program in ponovno poslušam o propadu slovenskih podjetij, o krizi vlade, vse večji brezposelnosti, tajkunih, spletkarjenju političnih strank. Welcome back to reality.

Darja

ODKRITA ZANIMIVA VRSTA ČLOVEČNJAKOV

Ostanki dveh človekom podobnih bitij (eno naj bi bilo ženskega spola, drugo pa moškega v otroških letih), ki so bili najdeni v Južni Afriki, bi lahko spremenili naš pogled na naše prednike.

Fosili, stari 1,9 milijona let, so bili opisani in poimenovani kot *Australopithecus sediba* že leta 2010, vendar so znanstveniki do novih spoznanj prišli šele pred kratkim. Vsebnosti možganov, stopal, dlani in medenice dokazujejo, da so fosili v direktni evolucijski povezavi z nami, *Homo sapiens*.

Možgani: Visoka resolucija rentgenskih žarkov je pokazala, da je bil volumen možganov *Australopithecusa sedibe* določen na približno 440 kubičnih centimetrov, kar je toliko kot velikost srednje velike grenivke. To je manjša prostornina možganov kot pri veliko starejših fosilih, npr. slavni "Lucy" vrste *Australopithecus afarensis*, ki naj bi bila stara 3,2 milijona let. Oblika možganov *Australopithecusa sedibe* je veliko bolj podobna človeški, posebno njihov prednji del, kar bi lahko kazalo na začetek pre-

oblikovanja možganov, ki naj bi bilo potrebno za nastanek današnjih.

Medenica: Medenica pri *Australopithecusu sedibe* je kratka in široka kot človeška. Starejši primerki, kot "Lucy", imajo bolj sploščeno in gibljivo medenico. Ena izmed idej je bila, da se je moderna medenica razvijala v tandemu z volumnom

možganov glede na rojstvo otrok z večjimi glavami. Australopithecus sediba to teorijo postavlja na laž, saj ima medenico podobno današnji ter majhno prostornino možganov.

Dlan: Desna roka ženske je bila skoraj popolnoma ohranjena. Veliko bolj je podobna človeški kot pa opičnjakovi. Njeni prsti so krajši glede na palec kot pri šimpanzu. Kljub temu naj bi Australopithecus sediba imel močan oprijem, najverjetneje prav zaradi plezanja po drevesih in oprijemanja vej. Mnenja znanstvenikov o avstralopitekovi sposobnosti izdelovanja orodja se še razlikujejo.

Stopalo: Gleženj je zelo podoben današnjemu. Obstajali naj bi tudi dokazi o veliki podobnosti med današnjo in takratno Ahilovo tetivo. Vendar naj bi bili peta in golenica podobni opičnjakovi. Znanstveniki menijo, naj bi to oblikovalo posebno hojo avstralopiteka, ko že ravno niso plezali po drevesih.

Ne glede na pravilnost ugotovitev je bitje zagotovo fascinanta mešanica arhaičnih in modernih lastnosti.

K. K.

HUSLU

Nekaj hrane, posodica za vodo in vsaj ena ura na dan, namenjena samo njim, je potrebna za veselje naših živalskih prijateljev. Te male zverinice iz nas ponavadi izvabijo najboljše. Se še spomnite svojega prvega hišnega ljubljence? Smeh ob stopicljanju, ko je bil še mladiček, skrb, da ga ja ne bi povozil avto, neštete ure čohanja in crkljanja, njegova neustavljiva lakota in njegov stalno veder pogled v tistih iskrenih očeh ...

Samo v Evropski uniji je bilo že leta 2004 več kot 55 milijonov živalskih lastnikov. 47 milijonov mačk, 41 milijonov

psov, 35 milijonov ptic in 36 milijonov ostalih malih živali je bilo odvisnih od človeka. Od vseh teh lastnikov pa žal vsi ne zmorejo – ali nočejo več – skrbeti za svoje hišne ljubljence, in tako se naši prijateljčki v temni noči prevečkrat znajdejo ob cesti v kakšnem jarku.

In kaj se zgodi s temi živalmi potem? V naši bližini za to že devet let skrbi družina Turk.

ZAVETIŠČE NOVO MESTO

Zavetišče za živali Turk, k. d., se nahaja na Zajčjem Vrhu pri Stopicah in je zavetišče za človekove najboljše prijatelje – pse. Seveda pa se pri njih znajde tudi kakšen mačji pripadnik.

Živalim priskočijo na pomoč tudi ob nedeljskem kosilu, pozno zvečer ali zgodaj zjutraj. Poskrbijo za vse, od legla mladičkov do najstarejših psov, ki komaj hodijo, za pse s hudimi boleznimi, težko ozdravljivimi poškodbami ali z velikimi travmami zaradi zapustitve, prav tako pa tudi za veseljake, ki jim življenje v zavetišču ne okrne karakterja.

Oddaja psov je precej velika in ne glede na vse večjo željo po čistokrvnih leglih število posvojenih psov z leti raste. Žal pa raste tudi število odvrženih psov.

KAKO TO DELUJE?

Od klica, da je nekdo našel žival («Pridite jo iskat!«), do smrti je zavetišče za psa mama in oče.

Prvih deset dni mora vsak štirinožček preživeti v karanteni. Ali je bolan? Kako se obnaša? Bo sploh preživel?

Po karanteni se lahko nova najdena žival priključi skupini najdenčkov. Vendar pa vsak ni pravi za vsakega. Živali imajo tako kot ljudje različne osebnosti in vse se med seboj ne razumejo.

Seveda je vse odvisno od velikosti živali in boksa (živalskega začasnega stanovanja), a v večini boksov je lahko tudi po več živali skupaj. Proces izbiranja sostanovalcev posameznika bi moral potekati pri vseh na podoben način, vendar določena zavetišča pustijo, da pač »bo, kar bo«. Ne glede na to, ali se bodo živali med seboj pogrizle, steple, jokale, lajale ali renčale ves čas,

se vseeno odločajo za »eci peci pec« mešanje živali v bokse.

Po razporeditvi (če se seveda zgodi) sledi čakanje, tisto neskončno dolgo čakanje, da se kdo odloči za žival. Neizmerno veselje, ki ga je začutiti ob prihodu h kletkam, te hitro preplavi s solzami. Kaj vse so te prizadete živali vseeno pripravljene storiti za samo delček tvojega pogleda in tisto majhno možnost, da boš vendarle izbral njih! Čeprav še vedno obstaja možnost, da se jim zopet zgodi isto.

Zavetišče pa ni vedno dovolj. Nekoč ljubljeni mladički se težko navadijo na novo življenje v zavetišču. Njihova žalost ob izgubi lastnika lahko pripelje tudi tako daleč, da poginejo.

NAŠEL SEM PSA, KAJ STORIM?

Primeri, ko najditelji psa obdržijo dva dni ali celo en teden, niso redkost. Vendar opozarjajo, da s tem živali samo škodujemo. Damo ji ravno dovolj časa, da se naveže na nas, da se končno spet navadi imeti topel dom, redno hrano, prijazne lastnike, potem pa jo spet odtrgamo od tega in vrnemo kruti realnosti.

Ne mislimo samo nase, ko pride do takšnih stvari. Če najdete zapuščeno žival, temeljito premislite, preden jo vzamete k sebi. Ali sem zanjo pripravljen odšteti določeno vsoto denarja na mesec? Ji lahko zagotovim ljubezen, kadarkoli jo bo potrebovala, do konca življenja? Bom lahko poskrbel za potrebe lulanja, gibanja, crkljanja tudi ob najbolj natrpanem delovniku? Samo en NE je dovolj. Potem je

najbolje, da jo takoj odpeljete v zavetišče. Preveliki šoki niso dobri za nikogar, sploh pa ne za živali, ki tako ali tako nikoli ne izvedo, kaj so storile narobe, da jih ne marate več.

NAŠA PA NI TAKA

Vprašanja na temo usmrtilcev v zavetiščih niso redka. Kako lahko tako brezsrčno ravnajo in jih ubijejo tako hitro? A stvar pravzaprav ni preprosta.

Slovenska država ima z zakonom določeno število dni, ko je zavetišče dolžno poskrbeti za najdeno žival. Ta doba šteje samo trideset dni, potem zavetišče ni več dolžno obdržati živali, lahko jo evtanazira, tudi če je žival popolnoma zdrava.

Moralno zavetišče se seveda odloča za evtanazijo samo v primerih, ko druge izbire ni, vendar je na žalost takšnih zelo malo. Namreč, po tridesetih dneh od sprejema živali država neha plačevati zavetišču za njeno oskrbo. Tako se enaintrideseti dan vsak štirinožec znajde prepuščen na (ne)milost posameznega zavetišča.

Če ima srečo, bo še živel na stroške zavetišča, če pa je nima ...

KAKO LAHKO POMAGAM JAZ?

Najbolj lahko seveda pomagamo s posvojitvijo živali. V zavetišču je veliko psov, ki si želijo doma, in med vsemi je zagotovo kakšen, ki bi ustrezal vašemu

karakterju in načinu življenja. Najbolje je, da se skupaj z lastniki zavetišča odločimo, kateri pes bi bil najboljši, saj so oni vendarle z njim preživeli največ časa. Potem je tu še nujna papirologija, minimalen prispevek zavetišču in psa lahko odpeljemo domov. Vendar se moramo ob tem zavedati, da medse sprejemamo novo živo bitje, ne pa igračko.

Delovanju zavetišča lahko pomagamo tudi z denarnimi donacijami ali donacijami hrane. Če se odločate za slednje, predlagam, da se prej posvetujete s posameznim zavetiščem. Tako kot za ljudi ni dobra oz. zdrava vsaka hrana, tudi za živali ni. Če že kupujete na lastno roko, vam priporočam brikete Evkanubo

ali Biomil (junior – za mladičke), še bolj zaželjene pa so konzerve (zaradi jemanja zdravil – tako obstaja veliko večja verjetnost, da bo pes to pojedel).

V oktobru je potekala tudi posebna akcija zbiranja starih brisač in rjuh. Če imate doma kakšno, ki je ne uporabljate več, jo še vedno lahko prinesete v šolo. Vse zbrane brisače bomo nato odnesli v Zavetišče za živali Turk in jim s tem vsaj malo olajšali pranje psov – da jih posušijo, potrebujejo rjuhe,

še posebej pozimi.

Seveda pa ste vsi vabljeni, da pišete na uredništvo Stezic, če bi radi še kako drugače pomagali živalim.

Kjer je volja, tam je pot.

Hvala gospe Mariji Turk, ker si je vzela toliko časa zame, ter Rebeki za vse fotografije, objavljene v tem članku.

B. G.

*Domišljija je v barvah. Barve so v detajlih.
Vilinka je vaš detajl.*

Alenka Udovč Pavlin je še kot otrok sanjala o tem, kako si bo ustvarila svoj atelje z lastno blagovno znamko, saj živi v družini rokodelcev, zato ji umetniške žilice ni nikoli manjkalo. Vendar jo je pot odnesla v svet ekonomije, njena srčna žilica pa jo je po sili razmer vrnila k mladostnim sanjam. Njeni izdelki so danes poznani že po celi Sloveniji, zasledimo pa jih lahko tudi na šoli. To je Vilinka.

Kako se je pravzaprav vse začelo?

Začelo se je, ko sem si naredila

svoj prvi cekarček. Kar naenkrat so ga hotele imeti vse moje prijateljice, njihove prijateljice, mame, tete ... In tako se je rodila Vilinka.

Od kod ime? Kdo pravzaprav je Vilinka?

Vilinka je nežno, pravljичno bitje, ki izžareva šarm in posebnost. Vse to izžarevajo tudi Vilinkini izdelki, ki jih je težko zgrešiti, ker nosijo svoj osebni pridih. Največja sreča Vilinke je zadovoljstvo njenih uporabnikov.

Od kod vam ideje za nove izdelke? Kdo vas navdihuje za ustvarjanje?

Ideje pridejo sproti. Ko narediš izdelek, že dobiš idejo, kako bi dopolnil oz. nadgradil naslednjega.

Komu so pravzaprav namenjeni vaši izdelki?

Izdelki so namenjeni vsem, ki ljubijo barve, domišljijo in želijo biti malo drugačni.

Kje vas je možno najti?

Vilinka vsako soboto razstavlja svoje izdelke v Ljubljani na Bregu, kjer poteka Art Market, in sicer od 1. maja do 15. oktobra, sodeluje na decembrskem

novoletnem sejmu v stari Ljubljani in trgovskih centrih, preko internetne prodaje pa se da izdelke tudi naročiti in poslati na dom. Tisti iz Novega mesta in okolice so lepo vabljeni kar k Vilinki domov, kjer si lahko izdelke v miru pogledajo in preizkusijo.

Do sedaj ste postali znani že po vsej Sloveniji. Kje vse ste se že predstavili?

V glavnem po celi Sloveniji. Izdelke so oglaševali tudi v različnih revijah: Cosmopolitan, Eva, Modna, Obrazi, Žurnal, lokalni časopis Dolenjski list, Novi medij, oddaje Bleščica in 24.ur, radio 1 ...

Kreirali ste tudi otroške Uggice na dobrodelni dražbi v Ljubljani skupaj s kar nekaj znanimi osebnostmi, kot so Urška Draž,

Valter Kobal in Matjaž Vlah ter ekipa Jurij Zrnc, Iris Mulej, Ota Roš in Tjaša Železnik. Kakšni so bili vaši občutki?

Najlepši občutki so, ko lahko nekomu pomagaš, sploh če se tudi tvoji domači srečujejo s to vrsto

unikatnih izdelkov v Berlinu, kjer je možnost, da se razvije še kaj več. Moram priznati, da so nemški turisti zelo navdušeni nad moji torbicami.

Veliko ljudi meni, da ste

bolezni. In ko so me povabili k sodelovanju v dobrodelni akciji za pomoč otrokom, ki so zboleli za rakom, sem v prvi sekundi privolila in komaj čakala, da dobim svoj par škorenjcev v roke. Še v večje veselje pa mi je bilo, ko so za moj par dobili drugi najvišji znesek.

Ste morda razmišljali tudi o možnosti širitve Vilinke po svetu?

Ja seveda, ravno sedaj pripravljam stvari, ker so me povabili v novembru na sejem

postali nova novomeška modna ikona. Kaj pa vi menite o tem?

Ah, kakšna ikona neki, imam stil, ki ga ima tudi večina drugih. Mogoče bolj poudarjam žive barve, ki jih obožujem, drugače pa ...

Kakšni so vaši načrti za prihodnost?

Vsekakor širjenje novih izdelkov in pa, upam, da že drugo leto, selitev v novi atelje.

T.P.

Intervju s Klemnom Berusom

»Ne pijem alkohola«

Klemen Berus je vzhajajoča zvezda slovenske filmske industrije. Seveda pa je tudi dijak Gimnazije Novo mesto. Ker obiskuje 4. letnik, sem v sredini septembra z njim opravil intervju, kajti sprijaznimo se, da ne bo več dolgo tu. Če vas zanima, zakaj je uspešen in na katerih področjih, morate obvezno brati naprej, kajti takega filmskega genija ne boste srečali vsak dan. Prav tako obvezno preberite tudi njegovo listo Top 5 filmov, na kateri jih boste našli sedem.

Starejši dijaki te v večini primerov poznamo, mlajši še ne, a te bodo. Kako bi se opisal v treh besedah?

Ne pijem alkohola.

Poznamo te po režiranju, snemanju, igranju ... Kaj vse še delaš in kje najdeš čas za vse te hobije?

Vprašanje bi se moralo glasiti: Kje sploh najdem čas za šolo? Prvo kot prvo se mi za žurke in pijančevanje sploh ne zdi vredno zapravljati časa. Že od prvega letnika je zame na prvem mestu film, potem šola in šele nato ostale dejavnosti. Vem, da se sliši malce čudno, ampak enostavno sem se odločil, da mi je pomembneje nabirati praktično filmsko znanje kot pa petice. Tako sem

moral, da sem se posvetil filmu, včasih pustiti šolske obveznosti ob strani in se nato, sploh proti koncu leta, krepko grebsti za ocene. A občutek, ko zmontiran film pokažem ljudem, je nekaj neverjetnega! Boljši kot katera koli petka pri matematiki. Čeprav je v gimnaziji še nisem dobil ..., ampak predvidevam. Seveda pa tudi ne gre zanemariti občutkov pri pobiranju nagrad na festivalih. Čeprav bom moral, glede na to, da sem sedaj v četrtem letniku in da me čaka matura, malo razmisliti o prioritetah. Poleg filma, igre v šolski gledališki skupini in punk-rock benda Parliament Attack nimam nobenih večjih hobijev. Včasih sem treniral nogomet, toda ker ga itak nikoli nisem jemal preveč resno, sem se osredotočil na filmsko ustvarjanje, saj za oboje res ni bilo več časa.

Najlepši del vsakega »šobiznisa« so nagrade. Vem, da jih imaš veliko, toda katere so ti najljubše in kje ter zakaj si jih dobil?

S sošolci smo začeli snemati filme za šolske natečaje. S prvim filmom Moj bend smo zmagali

na natečaju Roza oktober in bili nagrajeni z izletom v Milano, profesorica za kemijo, naša mentorica, pa nam je dala petke. To je bilo vse super, toda prava nagrada je bila glavna nagrada na Festivalu slovenskega mladinskega filma Videomanija 2010. To je bila zame prava potrditev, da smo posneli dober film. Od takrat sem jih dobil še mnogo več, a moram priznati, da zame najboljši del »šobiznisa« niso nagrade, temveč poleg ustvarjalnega procesa tudi to, da tvoj izdelek vidijo ljudje, da se jih dotakne in vpliva nanje. Pred kratkim smo se s filmom Izključena uvrstili v tekmovalni program 14. Festivala slovenskega filma, ki bo potekal konec septembra v Portorožu. Sporočili so nam, da bo naš film predvajan na otvoritvi festivala, in komaj čakam, da vidim, kako bo publika reagirala nanj. Seveda nagrade pomagajo h kredibilnosti filma, a občutek ob sedenju v dvorani, kjer čutiš, kako tvoj film na velikem platnu vzpostavi stik z gledalci, prekaša vsakega oskarja ...

Predvidevam.

Si morda delal s kakšnim izmed bolj znanih režiserjev slovenske filmske scene? Kako je delati s takimi ljudmi?

V prvem letniku sem se udeležil delavnice Lovci na poglede v sklopu Anton Podbevšek Teatra. Delavnico je vodil bivši gimnazijec in sedaj režiser Nejc Gazvoda, ki je letos posnel svoj celovečerni prvenec Izlet. Dobivali smo se vsak teden in delali scenaristične vaje, uprizarjali različne scene ter gledali in analizirali filme. Delavnico smo zaključili s kratkim filmom Klic. Tako delo v delavnicah bi vsakakor priporočil vsakomur, ki se hoče ukvarjati s filmom. Sam sem namreč snemal že v osnovni šoli, toda to so bili bolj zafrkant-ski filmi. Konkretno filme, z glavno in repom, pa sem začel snemati šele v gimnaziji, potem ko sem se udeležil nekaj delavnic. Delati z ljudmi, ki se spoznajo na stvar, je super, saj ti povedo nekaj dobrih trikov, hkrati pa ti pustijo dovolj proste roke, da slediš svoji viziji. Igral sem tudi v videospotu, ki ga je na gimnaziji snemal Klemen Dvornik (režiser As ti tud not padu!? in

Prepisani) za pesem DMP Superheroj. Vedno poskušam biti tam, kjer se kaj dogaja, in tudi to je bila zanimiva izkušnja, saj sem iz prve roke videl, kako to delajo profesionalci.

Si tudi član benda Parliament Attack. Kaj nam lahko poveš o vas?

Že od osnovne šole sem vedno hotel igrati v bendu. Sanje so se mi izpolnile, ko smo se s sošolci lani odločili, da nastopimo na novoletnem koncertu, in sicer s samo enim avtorskim komadom I've Got a Boner. Vsi smo to vzeli bolj za hec kot zares. Na srečo smo skoraj vsi igrali kak inštrument: bobnar Ambrož Pušnik je imel svoj bend, tako jaz kot Miha Andrejčič sva že vrsto let igrala kitaro, edino bas smo v roke porinili Anžetu Mrazu, ki ga je držal samo enkrat v življenju in še to za potrebe snemanja filma Moj bend. Enkrat smo se dobili, da smo naštudirali komad, in naslednji dan smo že »razturali« na koncertu, ki je vrhunec dosegel, ko sem se vrgel v publiko, ki me je nosila po rokah in me (v drugem poskusu) uspešno pripel-

jala nazaj do odra. Vsi, ki so že kdaj stali na odru in igrali pred ljudmi, vam bodo povedali, da so občutki fenomenalni. In to smo občutili tudi mi. Zato smo se odločili, da nadaljujemo. Čez nekaj mesecev smo se z avtorskim komadom Poscan oder

prijavili na razpis 2. Gimnazije Maribor in bili izbrani med 6 najboljših gimnazijskih bendov v Sloveniji. Konec marca smo bili povabljeni v Maribor, kjer smo odšpilali naš prvi resen »gig«. Od takrat smo nekoliko

spremenili naše vrste, namreč, namesto Mihe je v bend prišel kitarist Bogdan Golobič. Naredili pa smo tudi veliko komadov in večino smo jih zaigrali konec avgusta v Trebnjem. Ker smo bili predskupina za Parni valjak Tribute bend, smo z našim neposrednim, provokativnim punkom (v stilu »Lezbike so zakon!« in »Burka nima za burek!«) malce šokirali ljudi, ki so prišli poslušat osladni pop-rock. Toda vseeno smo se zabavali in to je tisto, kar je pomembno. V prihodnosti se veselimo novih nastopov in upamo, da bomo spet nastopili na novoletnem koncertu, tokrat z več kot samo enim komadom.

Si v 4. letniku, tako da že veš, kam boš šel naprej. Nam morda lahko zaupaš?

Vsekakor bi rad študiral filmsko režijo. Za začetek na AGRFT, kasneje pa mogoče tudi kje v tujini.

Torej se vidiš nekega dne kot igralec, režiser, glasbenik ali kaj drugega?

Film je umetnost, ki zajema več različnih umetnosti, kot

so pripovedovanje zgodb, igra, glasba itn. Režiser pa mora kombinirati med temi umetnostmi, da ustvari en edinstven izdelek. Ravno zato mi je tako všeč in zato se v prvi vrsti vidim kot režiser.

Ali se morda nekega dne vidiš v Hollywoodu?

Ljudje avtomatsko mislijo, da če prideš v Hollywood, ti je uspelo! Dejansko pa Hollywood ni tako nedolžen in sijajen, kot izgleda. Večina režiserjev v Hollywoodu so lutke, ki jih upravljajo producenti. Režiserji npr. ne smejo spreminjati scenarijev oz. zaradi pogodb producenti sami spreminjajo filme tako, da bi ugajali čim večjemu številu gledalcev. To je tudi razlog, da iz Hollywooda pride ogromno slabih klišejskih filmov. Vsak režiser si želi imeti film popolnoma v svojih rokah. To možnost imajo režiserji v Sloveniji, le da gre tu vse v drugo skrajnost. Veliko režiserjev dela tako, da – ker lahko – producente enostavno vržejo iz ustvarjalnega procesa in potem, ker niso obremenjeni s tem, da bo kdo sploh videl film, nastanejo neka razvlečena

kvaziumetniška jajca, ki jih režiserji sami gledajo v kinu. Namesto da bi to izkoristili in delali hude filme, kakor jih delajo svetle izjeme, tudi iz Hollywooda, kot so Quentin Tarantino, Martin Scorsese, Darren Aronofsky, ki so si pri-

dobili poseben status in snemajo filme, kot jih sami hočejo. Seveda pa se v to še vedno zmerno vključujejo producenti. Torej: da! Rad bi se videl v Hollywoodu, vendar ne kot režiser, ki je le orodje za zlivanje

denarja v produkcijske hiše. Čeprav kaže, da se to spreminja. Mislim, da se je publika spame-tovala in zahteva nove, sveže ideje. Glede na to, da so v kinematografih pogorele znučane franšize, kot so Mačke in psi, po drugi strani pa so bili originalni Izvor, Črni labod in podobni filmi uspešnice, lahko sklepamo, da bodo tudi produkcijske hiše začele ustvarjati bolj originalne projekte in sodelovati z inovativnimi ustvarjalci.

Če bi ti nekdo ponudil vlogo v katerem koli filmu, katera vloga bi to bila?

Če bi kdo kdaj posnel film o

kultnem punk rock bendu Dead Kennedys, bi z veseljem upodobil vokalista skupine Jella Biafra. Ampak film bi moral biti underground hit, kajti če bi postal blockbuster, bi zavrnil vse, za kar se Biafra in punk nasploh zavzema. Biafra je nekoč dejal: »Punk še ni mrtev. Umrli bo, ko ga bodo korporacije začele izkoriščati in množično prodajati.« Točno to se je zgodilo in tako dandanes ljudje pod punk razumejo bende, kot so Green Day in Blink 182. Žalostno. Skrajni čas, da na sceno pride Parliament Attack!

Tilen Erjavec

In še zadnje vprašanje. Kateri filmi tvorijo tvojo listo TOP 5 filmov?

1. Pulp Fiction (Šund, Quentin Tarantino – 1994)
2. The Departed (Dvojna igra, Martin Scorsese – 2006)
3. A Clockwork Orange (Peklenska pomaranča, Stanley Kubrick – 1971)
4. Life Of Brian (Brianovo življenje, Terry Jones – 1979)
5. Taxi Driver (Taksist, Martin Scorsese – 1976)
6. The Usual Suspects (Osumljenih pet, Bryan Singer – 1995)
7. Psycho (Psiho, Alfred Hitchcock – 1960)

Takšne liste se seveda ves čas spreminjajo, tako da so to filmi, ki so mi trenutno najbolj pri srcu. Zagotovo se jih spleča pogledati! Verjamem, da jih večina ljudi še ni videla, in vam zagotavljam, da je vsak od njih edinstvena filmska izkušnja.

NA FESTIVALU SLOVENSKEGA FILMA KOT GOST V TEKMOVALNEM PROGRAMU

14. festival slovenskega filma, Portorož

Letos sem se tako kot lani in predlani udeležil festivala slovenskega filma v Portorožu. Toda če sem se ga do sedaj udeleževal le kot novinar, sem bil tokrat tam kot gost s filmom v tekmovalnem programu. V tekmovalni program se je namreč uvrstil kratki film *Izključena*, ki smo ga skupaj s sošolci v 3. letniku posneli za natečaj Roza oktober.

Sicer smo morali vesno za najboljši kratki film odstopiti profesionalcu v pripovedovanju zgodb, kot je Miha Mazzini, in njegovemu filmu *Obisk*. Toda vseeno smo imeli priložnost prikazati svoj film pred slovensko filmsko smetano.

Naš film je bil predvajan na otvoritvi festival, in to tik pred celovečercem, ki so ga vsi

nestrpno pričakovali. Govorim seveda o celovečernem filmu našega bivšega gimnazijca Nejca Gazvoda z naslovom *Izlet*. Pred slovensko premiero je bil *Izlet* dobro sprejet na dveh festivalih, v Cannesu in Sarajevu. V nekaterih medijih so *Izlet* opisovali kot mladinski film. Sicer so ga res naredili mladi ljudje, kot je tudi izpostavil Gazvoda, ko je po projekciji nagovoril publiko, vendar je film glede na tematiko in način, kako jo obravnava, vse prej kot mladinski. Zgodba govori o treh prijateljih, Gregorju (Jure Henigman), Živi (Nina Rakovec) in Andreju (Luka Cimprič), starih okoli dvajset let, ki se odpravijo na izlet, kot so se včasih v srednji šoli. Seveda so med njimi skrivnosti, ki počasi pridejo na plan. Glavni igralci

so res dobro odigrali svoje vloge. To so opazili tudi kritiki in zasluženno podelili Nini Rakovec in Juretu Henigmanu vesno za najboljša igralca. Poleg tega je film prejel še tri vesne, in sicer za najboljši scenarij, montažo in glasbo. Dobil je tudi nagrado žirije slovenskih kritikov in publicistov.

Pomembne vesne je pobral tudi film *Arheo* Jana Cvitkoviča. Spet je tu zgodba o treh ljudeh (Moškem, Ženski in Dečku), a tokrat v brezčasni pokrajini. Med seboj se ne poznajo, njihova kulturna pripadnost je ne-definirana, sčasoma pa se prek različnih situacij začnejo razvijati odnosi med njimi. Film je dobil vesno za najboljši film, režijo in fotografijo.

Seveda pa ne smemo tudi mimo nagrade občinstva, ki jo je prejel film *Kruha in iger Klem-na Dvornika*. Režiser se je sicer na tem festivalu predstavil z dvema celovečernima filmoma. Poleg komedije *Kruha in iger* je bil v tekmovalnem programu prikazan tudi film *Prepi-sani* (meni osebno eden ljubših filmov festivala), ki ga je Dvornik skupaj s scenaristom Jonasom Žnidaršičem najprej ustvaril kot spletno serijo in nato spraval v celovečerni film. Jonas je igral tudi v filmu *Kruha in iger* in prejel vesno za stransko moško vlogo, za za stransko žensko vlogo v istem filmu pa je vesno prejela Saša Pavček.

Klemen Berus

20th Anniversary

AVDITORIJ
PORTOROŽ
29.9.-1.10.2011

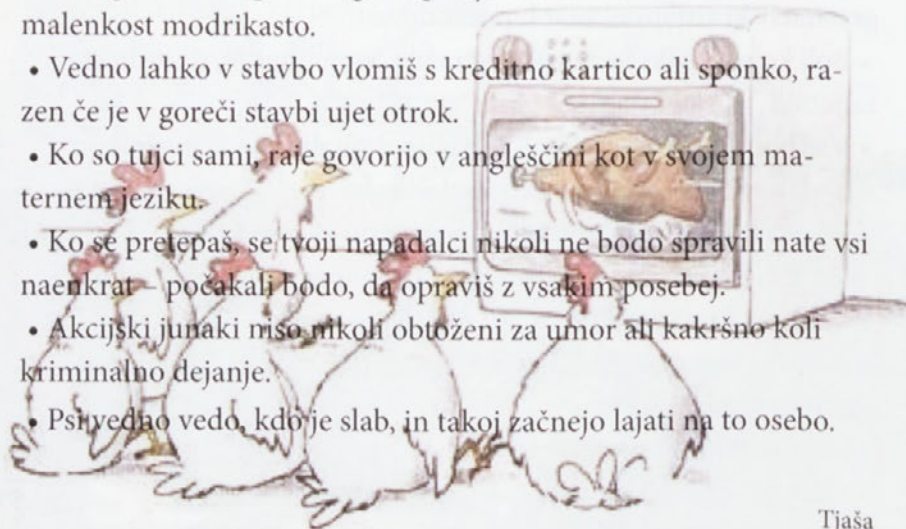
▶▶▶FSF

14. FESTIVAL
SLOVENSKEGA
FILMA

STVARI, KI SMO SE JIH NAUČILI IZ FILMOV

- Kmetje v srednjem veku so imeli popolne zobe.
- Prezračevalni sistem v vseh stavbah je idealno mesto za skrivanje. Nikomur ne bo prišlo na pamet, da bi te iskal tam, prav tako lahko brez problema prideš do katerega koli drugega prostora v stavbi.
- Vsak, ki se zbudi zaradi nočne more, se bo hitro usedel in zaradi strahu hiperventiliral.
- Vedno lahko parkiraš svoj avto direktno pred vhodom v stavbo, v katero si namenjen.
- Kašelj je navadno znak smrtne bolezni.
- Če začneš plesati sredi ulice, bo vsak, v katerega se zaletiš, poznal celo koreografijo.
- Ni pomembno, kako hudo je poškodovana raketa – notranji gravitacijski sistem ni nikoli poškodovan.
- Bolj ko se moški in ženska sovražita, verjetneje je, da se bosta zaljubila.
- Vse bombe so opremljene z rdečim digitalnim odštevalnikom, zato da vedno vemo, kdaj bo eksplodirala.
- Po prometni nesreči bo skoraj vsak avto eksplodiral.
- Skodelica kave strezni tudi najbolj pijanega človeka.
- Če se močno potrudiš, lahko s tekom pobegneš eksploziji.
- Prijazni in delavni polietilni so navadno ustreljeni 3 dni pred upokojitvijo.
- Eifflov stolp je viden skozi vsako okno v Parizu.
- Šminka se nikoli ne zbrise – tudi med plavanjem ne.
- Ni pomembno, kako močna je fotografija – vedno se jo da povečati, saj so vsi najmanjši detajli.

- Skoraj vsi govorijo angleško, ne glede na to, od kod prihajajo. Tudi vesoljci, kljub temu da še nikoli niso bili na Zemlji niti niso videli Zemljana.
- Ni pomembno, kako katastrofalna je nesreča – domači ljubljenci vedno preživijo.
- V stavbi ali na letalu bo vedno vsaj en zdravnik z vsemi potrebnimi pripomočki.
- Četudi misliš, da je zlobnež še tako mrtev, bo vstal vsaj še trikrat.
- Ljudje redko uporabljajo kopalnico, če pa jo, umrejo v roku nekaj minut.
- Pokopališča imajo ponavadi svojo klimo. Običajno nevihte in meglo.
- Ko plačuješ taksi, nikoli ne pogledaš v denarnico. Samo vzameš prvi bankovec, ki ti pride pod roke, in gotovo bo pravilna vsota denarja.
- Ko ugasneš luč, preden greš spat, je vse še vedno vidno, le malenkost modrikasto.
- Vedno lahko v stavbo vlomiš s kreditno kartico ali sponko, razen če je v goreči stavbi ujet otrok.
- Ko so tujci sami, raje govorijo v angleščini kot v svojem maternem jeziku.
- Ko se pretepaš, se tvoji napadalci nikoli ne bodo spravili nate vsi naenkrat – čakali bodo, da opraviš z vsakim posebej.
- Akcijski junaki niso nikoli obtoženi za umor ali kakršno koli kriminalno dejanje.
- Psi vedno vedo, kdo je slab, in takoj začnejo lajati na to osebo.

Tjaša

REALITY-TV

Glasbene novice

Nickelback is back

Skupina, ki je najbolj poznana po svojih hitih, kot so If Everyone Cared, How You Remind Me, Savin Me in Photograph, se po treh letih ponovno vrača na sceno z dvema novima singloma, ki sta izšla 26. 9. Here and Now in Bottoms Up bosta nekakšen uvod v novo ploščo, ki bo izšla novembra.

20. obletnica Nirvane

Septembra 2011 je minilo že 20 let od izida plošče Nevermind, ki je zagotovo najbolj znana po naslovnici in svetovni uspešnici Smells Like Teen Spirit. V Londonu bodo pripravili veliko razstavo, kjer bo na ogled veliko redkih fotografij, kitare, celo replika odra, izdelki fanov in še mnogo drugih stvari.

Adele in James Bond?

Britanska pevka je razkrila, da bo posnela naslovno pesem za nov Bondov film, ki naj bi prišel v kinoteke prihodnje leto. Tako se bo pridružila mnogim zvezdam, kot so: Sir Paul McCartney, Shirley Bassey, Alicia Keys, Madonna, Tina Turner in Carly Simon.

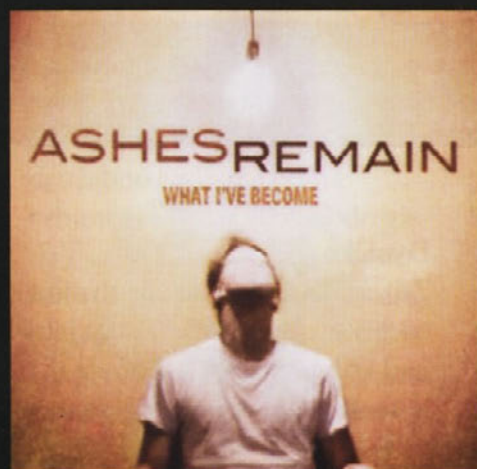
Jared leto obseden s pisanjem pesmi

Igralec in frontman skupine 30 Seconds To Mars je v intervjuju za Rock Sound magazine priznal, da je proces pisanja novih pesmi kot zdravilo proti bolečinam. »Ko pišem skladbe za nov CD, te pesmi postanejo del vsakega trenutka mojih dni in noči, povsem me obsedejo.«

Britney hvaležna svojemu očetu, ker ji je rešil življenje

Britney Spears resnično verjame, da ji je njen oče rešil življenje. Leta 2008 je doživela javni živčni zlom, ki se ga verjetno vsi spomnimo po njeni obriti glavi. Njen oče Jamie Spears je nato situacijo vzel v svoje roke in jo poslal k psihiatru ter prevzel nadzor nad njenim premoženjem.

Ali že poznas?

Ashes Remain so krščanska rock glasbena skupina iz Baltimora, ki je nastala leta 2004. Člani benda so Josh Smith, Rob Tahan, Jonathan Hively, Ben Kirk in Ryan Nalepa.

Njihov prvi singel se imenuje Everything Good, preboj na glasbeno sceno pa jim je uspel s tretjim albumom What I've Become in pesmijo On My Own.

Podobne skupine: Skillet, Breaking Benjamine, Icon For Hire

Tjaša

Pesmi, ki morajo biti to jesen na tvojem iPodu:

- Foo Fighters – Arlandria
- Bad Meets Evil & Bruno Mars – Lighters
- Adele – Someone Like You
- Rise Against – Make It Stop (September's Children)
- 30 Seconds To Mars – Hurricane
- Hot Chelle Rae – Tonight Tonight
- Dev – In The Dark
- Eminem – Cinderella Men
- Cobra Starship – You Make Me Feel

Horoskop

Oven

Ni treba, da z vsakim trčiš rogove. Prepire se da rešiti tudi drugače. Saj je vsem jasno, da ti zimski čas ne leži (če izvzamemo praznike), ker je vreme slabo in se ne moreš sprostiti na sprehodu. No ja, lahko se potolažiš – vsaj krompirja ti ne bo treba pobirati. Konec tedna se bo nekaj zgodilo, od tebe pa je odvisno, kako se bo razpletlo.

Bik

Ljubezen je pa res kruta. Zagradi te takrat, ko je najmanj pričakuješ. Kako lahko potem kdo pričakuje, da bodo tvoje misli pri matematiki, če pa je tista oseba tako ... Vse to tvoje sanjarjenje se bo poznalo, zato pazi, da ti doma ne pokažejo rdečega kartona. Nihče noče hišnega pripora, ko pa so dobre zabave ravno za vogalom.

Dvojčka

Zdi se, da se ti je razvila dvojna osebnost. V enem trenutku letiš nad oblaki in svetiš, tako da ti je še sonce nevoščljivo. Potem pa je oseka in o tvoji energiji ni ne duha ne sluha. Kdo bi si mislil, da je ta godrnjavec v kotu simpatična oseba od prej? Poskusi nekaj novega. To te zna pomiriti. Če ne drugega, bo dalo tvojim možganom vsaj kaj misliti – in vsi vemo, da to res potrebuješ.

Rak

Tebe bo pa kar odplavilo. Najraje bi se zabubil v posteljo in nikoli prišel ven. Razen ko greš po muffine, seveda. Žal ima usoda druge načrte zate – kar naenkrat se bodo dejavnosti usipale z vseh strani. Kdo bi si mislil, da se znaš premikati tako hitro! Dobro je, da boš nekoga prijetno presenetil, kar ti zna v bližnji prihodnosti pomagati. Vseeno pa si zapomni – ena

krat nič je še vedno nič. Treba se bo počteno pretegniti.

Lev

Svet je tvoj. Resno. Tvoje družabno življenje bo na vrhuncu. Profesorji ti bodo gledali skozi prste. Starši se bodo čez vikend skrivnostno nekam popokali in hiša bo samo tvoja. Ne pretiravaj s pijačo, saj moraš še vedno nazaj v solo. In ne, maček ni izgovor, da ostaneš doma ali ne narediš domače naloge. Aja, ne zapletaj se v dvoboj s škorpioni – ne bo še dobro končalo. To je njihov čas.

Devica

Kaj naj rečem? Če ti nekaj leži na srcu, moraš to ostalim povedati. Nikar se ne zapiraj vase, ker te bodo čustva prej ali slej preplavila. Skrajni čas je tudi, da se otreseš svoje nervoze in pesimizma. Ne zmorejo vsi poslušati tvojega jadikovanja. Vzemi si dan premora, boksaj malo v blazino ipd. Naučiti se moraš delovati pod stresom, ne da bi se pri tem sama požrla.

Tehtnica

Naslednjih nekaj dni boš presenetljivo mirna in delavna, kar bo nagnalo strah v kosti vsem, ki te bolje poznajo. Nasmesek bo večino časa na tvojem obrazu, če te, seveda, ne ujamejo zdravstvene težave. Čajček, limona in vitamini bi morali poskrbeti tudi za to. In za vse ostale: naj jih nikar ne skrbi. Tvoj jezik bo še posebej oster, ko bo prišlo do manjšega nesporazuma. Potem bo vse spet mirno.

Škorpion

Če ima lev svet, imaš ti veselje. Morda je to zato, ker se bliža tvoj čas. Morda pa si preprosto tako samozavesten, da ne more biti drugače kot po tvoje. Pogledi se bodo ustavljali na tebi, kar bo odlična hrana za tvoj že tako velik ego. Zato dobro uživaj. Okoli 16. lahko skočiš tudi v kino – vsi vemo, kdo te tam čaka. Pa pazi na jabolka. Lahko ti počteno zagodejo.

Strelec

Nismo v vojni, zato lahko končno pospraviš orožje. Razmere doma in v šoli se bodo umirile, zato se potegni nazaj in polži svoje rane. Naj pa te to ne skrbi preveč, saj bo sreča na tvoji strani in lahko se boš do-dobra odpočil. Nekako bo teklo vse bolj ali manj gladko, kar pa ne pomeni, da se lahko, če se že kaj zalomi, obnašaš kot kura brez glave in dirjaš v krogih. Raje si vzemi za zgled svojega (ali sosedovega) ljubljénčka in pusti, da te kdo potreplja po glavi, preden se lotiš problema.

Kozorog

Bzzz! Bzzz! Finančne težave na obzorju. Nikakor ne bo velike suše, vendar se bo denarnica pošteno spraznila. Nikar ne glej tako začudeno – tistega res nujno ne potrebuješ. Zato pazi na denar, drugače utegneš ob pomembni priložnosti ostati brez njega, kar ne bo brez posledic in nekdo ti bo to pošteno zameril. Čaka pa te tudi nepozabn vikend, v dobrem smislu. Kaj naj še rečem? Go get them, tiger!

Vodnar

Tako neroden že dolgo nisi bil. Polivanje, razbijanje, pozabljanje ... Nezgode se bodo kar vrstile, zato ni čudno, da te bo dajala slaba volja. Na srečo se bodo stvari obrnile na boljše nekje na polovici meseca in kozarec ne bo več na pol prazen. Svet se ti ne bo zdel več tako krivičen. Do takrat pa bo žal treba stisniti zobe in pogoltniti marsikateri zalogaj.

Riba

Ne utaplaj se v brezdelju. Saj razumem, da ti domača naloga ne diši, vendar te to ne bo rešilo pred posledicami. Starši zagotovo ne bodo razumevajoči. Zato se raje premakni in potisni glavo v knjige za tistih nekaj ur. Verjemi, obrestovalo se bo. Nagrada bo več kot dobra. Poleg tega te bo dosežek napolnil z zadovoljstvom in bog ve, da prav to potrebuješ. Kritike je že tako ali tako preveč. Nekdo te bo povabil ven. Ne zavrni, kajti čaka te lep dan.

Popotnica

Sudoku

8	9	2			3		1	4
				6	8		7	
4	5			8				1
		8				2		
1		3	7			5		
	7	1			6		5	
5		9	2				8	
6					7			9

Šola nas pripravlja na študij ...

